

ձի կար հոնի, ու ձիան դուս քաշեցին, երսուն ու ին բարձան:

Ու Դաւիթ Գեռնի-Թորոսկին ըսեց.— Իդա մէկ ձին կ'իտաս ընձի:
Չիու անուն լէ Քուռկէ-Չալին:

Երսուն ու ին ձին բարձան, Դաւիթ հեծաւ Քուռկէ-Չալին, ընկան ճամբախ:

Էկան հասան Սասուն, ու բերեցին լցեցին թագաւորի խազինէն:

Ու Դաւիթ գնաց տէրտրոջ տուն, սաղմոց առաւ ձեռ, սաղմոց ըսեց:

Մնաց յարի լուսուն. ուրին համար մէկ բազայ բունեց, Քուռկէ-Չալին դուս քաշեց ու հեծաւ, ու գնաց ավզղուշ էնելու:

Գնաց արտ մի կորկի ռաստ էկաւ ու բազէն թողեց մըջ կորկին ու բաւականի լոր բունեց. առաւ լորեր ու ետ դարձաւ, էկաւ տէրտրոջ տուն. լորեր իսարկեցին էփին ու կերան:

Մնաց յարի լուսուն. ու Քուռկէ-Չալին դուս քաշեց, հեծաւ ու գնաց կորկի արտն ուզէ:

Կորեկ պառուուն էր. պառաւ ըսեց.— Էրթամ իմ կորեկ տեսնիմ լաւ էղեր ա:

Էկաւ, տեսաւ, օր իրեք կորին տրորած, էրած գետին:

Ըսեց.— Աստու մէկիկ բարով կորկի տրորող ընձի ռաստ կէր:

Դաւիթ գնաց ձիով:

Տեսաւ, օր էն դէն Դաւիթն էկաւ, ըսեց.— Գրողս բըղի տանի, Դաւիթ, դու յո՞րի իրեք կորին տրորեցիր, էրիր գետին. եօթ ջան էնք, եօթ կորի կորեկ էր ցանուկ: Ըսեց, օր խոչաղ իս, յո՞րի չըս էրթայ բու հօր ճապաղըունն ու Քոդէն չըս աւիրի:

Ըսեց.— Վի՛ր ձեռն ա իմ հօր ճապաղըունն ու Քոդէն:

Ըսեց.— Մտրամելիքի ձեռն ա:

Ձեռ տարաւ ջէմ, մէկ ճանգ օսկի տուեց պառուուն, ըսեց.

— Տար, բու էրեխէք պահա՛, ընձի չ'անիծիս:

Պառաւ օրջնեց ու գնաց: